

kolikor ga je volja. Saj je napačno tudi mnenje, da sta za brezokusne stavbe in brezokusne kipe odgovorna vedno le stavbar in kipar.

Potrpeti je morala Zora tudi z drugimi ljudmi, ki so ji semtertja še vedno namignili, da ni iste vrste z gospodinjami, da nima svoje hiše v vasi, ne sedeža v cerkvi. S smehom na obrazu je poslušala Zora take ljubeznivosti in se tolažila, da ljudje ne mislijo tako hudo in da bi se ji drugje ne godilo bolje. Koliko pa so ji bili že izkazali dobrot! Prijetnejše bi bilo seveda, če bi nastopala dobrotljivost nekoliko pristrčneje.

Pavlina ni zdaj več tako pogosto obiskavala Zore; ne da bi se bila bala Rotije, ki ji je zamerjala, da je predomača s šiviljo, češ, da se taki ljudje radi prevzamejo in pozabijo družabne razdalje; ampak utegnila ni in tudi ni več toliko pogršala zvestega srca za svoje nade in skrbi. Nade so se ji bile izpolnile, stare skrbi umeknile novim, katerih Zora ni tolikanj umela. Prav mračnega čela je prišla časi Pavlina k prijateljici; solnce tudi zdaj ni sijalo vedno na njen prag. Obe gospodinji sta bili nagle krvi in večkrat sta si prišli navzkriž. Zdaj se je zaletela stara, zdaj mlada, in svakinja Rotija je potegnila z materjo, Martin z ženo. Zora je mirila kipečo kri, češ, da se besedam, ki pridejo iz dobrega srca, ne sme gledati na zobe in da ni prav, če kdo dolgo pomni, kar se mu je hudega reklo, in hitro pozabi, kar se mu je dobrega storilo; z najslajšimi besedami da se odbijajo najnujnejše prošnje, in resnica nima tako gladke kože kakor laž.

Zora je spoznavala, koliko se na svetu pričakuje sreče, kako malo pričaka, kako se maščujejo s prevarami pregnane nade. In ona naj bi se jim

vdajala, ona, ki ni imela nobene tolažnice za čas prevare in razočaranja! In kako modro svetuje ona drugim! Namuzala se je sama sebi in se hitro lotila dela. Čemu bi se veselila ali bala česa, kar se morda nikdar ne zgodi! Kako mirno živi vsak, kdor ne teka za radostjo in ne beži pred žalostjo, ki tečeta obe hitreje od človeka.

Tako je prešlo prvo leto, odkar se je bila prišelila Zora v Stransko vas. Spominjala se je prvih težkoč, trdega zatajevanja in težkega privajanja, in zahvalila je Boga, da je vse to minulo. Potem še plah pogled na prejšnja leta, in zdelo se ji je, da ima še več povoda za zahvalo, da so prešla. Morda bo z isto zahvalo v srcu pregledala na smrtni postelji vse življenje in si ga ne želela več nazaj. Bridke in mile so ji bile misli na brata Janka, ki živi sam, daleč od nje. Bog ve, kako se godi siromaku, ki ni vaje nobenega dela in ne prenese nobenega truda! Znanci se mu skrivajo, prijatelji beže pred njim, in on hira in strada huje od berača, ki se ne sramuje prositi. Ona je imela zopet nekaj prihranjenega denarja in je premišljala, koga da bi naprosila, da bi dajal bratu njeno podporo redno in v majhnih zneskih, ker se mu večja vsota ni smela dati v roke. Oh, kako rada bi ga vzela k sebi, da bi ga pripravila vsaj za smrt, ko se sam ni znal nikoli pripraviti za življenje! Koliko cvetja rodi vsaka pomlad, in kako malo dozori jeseni sadu!

Zora se je branila otožnih misli, kolikor se je mogla, ker je vedela, da moré brez vsake koristi duha in telo; a ubraniti se jih ni mogla vselej. Tudi si je preveč dokazovala, kako prazne da bi bile njene nade o boljši bodočnosti; zakaj takšna dokazovanja so sumna, kakor če si dokazuje junak, da se ne sme bati nevarnosti. (Dalje.)

Oj, zasijaj mi ...

Zložil G. Koritnik.

Oj, zasijaj mi, solnčece zlato,
v črne dvomove, v dušo razplakano —
tugo izženi mi z bledeh lic,
težo bridkosti v nespanju dočakano.

Glej, kakó mrejo v večeru ljubezni
rože, v bol in strast potopljene,
brez upa zlatega, brez bujnih žit
čakajo željno poljane zelene.

Kdo vas požanje, misli bogate,
spočete v občutkov trenotni krasoti?
Jaz sam sem tujec med vami, jaz sam —
blodeč sredi vas po začarani poti.

V gluhi poljani razlega se klic
mladosti moje kipeče, hoteče —
kdo jo razume, o, kdo jo spozna
solzo prosečo, ki v solncu leskeče?

